

DUNKER

Rasens historie; bakgrunn og utvikling

Dunkerhistorien starter på 1800 tallet. Navnet dunker stammer fra kaptein Wilhelm Conrad Dunker (1807 – 1860) som drev oppdrett av harehunder.

I 1826 fikk Dunker sin berømte droplete hund Alarm. Alarm's mor var ei grå marmorert tise, og Alarm's far var Jacob Krefting's berømte Hvide Musik. Hvide Musik var nesten helt hvit, og det antas at han ble overtatt av Krefting fra et følge av omstreifere fra Mellom-Europa. Hvide Musik's opphav er ukjent, og det forekommer flere teorier. Etterkommerne av hundene til kaptein Dunker ble det etter hvert mange av, og de hadde et godt ord på seg for sine utmerkede jaktegenskaper.

I 1877 arrangerte Christiania Jægerklub den aller første hundeutstillingen i Norden. Utstillingen ble avholdt i Christiania, og var åpen for jakthundraser. Hensikten var å gjøre en innsats for å bevare de gamle norske rasetypene, og starte stambokføring. Den første standarden for Norske hare- og revehunder ble utgitt av Christiania Jægerklub i 1895

Sang, med stambok nr.1 som levde i 1860 – 70 årene, hadde Dunkers Alarm som tippoldefar, men også innslag av skotske beagler på farssiden. I 1888 fikk Anton Poulsson, senere en av stifterne til Specialklub for Norske Harehunde og klubbens første formann, sin Ring med stambok nr.10. Ring ble en viktig hund i oppbyggingen av dunkerrasen. Ring var en sterkbygd, utmerket hund både når det gjaldt eksteriør og jaktegenskaper, og var et produkt av sterk innavl. Ring ble paret med sin datter Klinge 6 ganger for å befeste typepreget enda sterkere, og disse valpene ble plassert hos slekt og nære bekjente av Poulsson i grenseområdene Telemark, Vestfold og Buskerud.

Det neste leddet som fikk stor betydning for senere dunkeravl, var Feiom med stambok nr. 432 til A. Gullowsen. Feiom er far til Stolt 658 til Omsted. Stolt har Ring 10 og Klinge 13 som oldeforeldre både på mor og far siden. De aller fleste senere dunkere kan føres tilbake til

disse hundene. Stolt 658 til Omsted ble opphav til tre hunder med navn Seier, som frem til 1940 blir toneangivende i dunkeravlen, og dette blodet ble spredd over hele landet. Disse tre Seier hundene er kjent som Telemarkstrioen. Den første, champion Seier 1362 til Dr. Backer ble født i 1905. Denne var far til champion Seier 3296 til Einar Hansen, som igjen var far til champion Seier 7932 til Myhre og Eika født i 1925. Disse hundene ble opphav til mange gode dunkere, og de bidro til å befeste den lågstilte, beinføre dunkertypen med dunkerblikket. Denne typen kjenner vi også benevnt som «Telemarksdunker».

Standarden for dunker ble sammen med hygenhund formelt opprettet av "Specialklub for Norske Harehunde" i klubbens stiftelsesår 1902. De norske harehundene var på denne tiden en sammensatt gruppe av uensartede typer, og formålet var, sitat:

"å redde fra fuldstendig ødelæggelse de rester vi har af vore gamle harehundstammer".

De norske harehundene ble da i 1902 delt i to raser, Dunkers og Hygens rase, bestemt ut i fra type og farge. De ble oppkalt etter oppdretterne kaptein Wilhelm Conrad Dunker, som hadde avlet frem "dunkertypen", og prokurator Hans Fredrik Hygen som hadde avlet frem rød/hvite hunder.

Det som skilte Dunkers hunder fra de øvrige harehundene på denne tiden, var den droplete fargen og mange av dem hadde glassøyne, samt deres utmerkede jaktegenskaper. Målsettingen "dunkerfolket" satte seg, var å befeste og videreutvikle de beste egenskapene i den gamle norske harehundstammen. De ønsket en robust brukshund med et rolig og behersket gemytt. Dette kom også tydelig frem i standarden, der de beskrev en tydelig rektangulær, middels stor og kraftig hund. Dunkeren skulle ha solide, senesterke bein, og ha et stritt hårlag. Hodet skulle være tørt og litt langstrakt, med mørke, rolige øyne med et alvorlig uttrykk. Det samme som vi kjenner igjen i dagens standard.

Dunker og hygenhund ble i en kort periode slått sammen til norsk harehund i 1925, men de ble skilt til to raser igjen i 1934.

For å bedre den genetiske variasjonen og helsesituasjonen, gav NKK i 1989 tillatelse til innkryssing av andre raser i dunkeren. De første innkryssningene ble gjort med hamiltonstøver, som er den rasen som bygningsmessig passer best til dunkeren. Senere er det foretatt innkryssing av både hygenhund og finsk støver. Det er totalt født 15 dunker kryssningskull fra 1989 – 2012. 6 av disse er med hamiltonstøver, 5 med finskstøver og 4 med hygenhund. I tillegg er det 5 kull med X-registrert hygenhund (og dunker).

Overordnet mål for rasen

Dunkeren skal være en sunn og frisk rase.

Rasekarakteristiske trekk og egenskaper med hensyn til jaktegenskaper, type, eksteriør og mentalitet skal befestes og videreutvikles for å sikre fremtiden for vår største nasjonale harehundrase.

Rasens populasjon

Populasjonsstørrelse

Dunkeren er i dag en liten rase, og hovedpopulasjonen er i Norge. Det finnes noen dunkere i Sverige, og der blir det av og til også født noen kull. Hundene i Sverige er (med et par unntak) av de samme linjene vi har i Norge, så det er ikke mye nytt genmateriale å hente derfra. Siden 2006 er det eksportert en del dunkervalper til Sør-Europa (Hellas, Kypros, Italia).

Antall registrerte valper årlig har i snitt ligget på ca. 150 valper de 10 siste årene (130 – 180). Det ble en oppsving i 2009 med 201 registrerte valper, og dunkeren var for første gang på 20 år landets største støverrase.

Gjennomsnittlig kullstørrelse

Fruktbarheten i dunker er meget god, de siste 10 årene har kullstørrelsen økt med 1 ekstra valp i snitt. Gjennomsnittlig kullstørrelse i 2012 var på 9 valper, og de 10 siste årene er gjennomsnittlig kullstørrelse 8,3 valper.

Effektiv populasjonsstørrelse

I 2011 ble det gjennomført en blodprøveaksjon for å måle den genetiske variasjonen i rasen. Vi har foreløpig ikke mottatt en skriftlig rapport, men har fått opplyst at den genetiske variasjonen er meget bra, 0,72.

Innavlsgrad

Avlsrådet jobber for å sette sammen kombinasjoner med så lav innavlsgrad som mulig, og har som målsetting å holde gjennomsnittlig innavlsgrad per år på under 3,3%. Høyeste tillatte innavlsgrad er av NHKF satt til 6,25% beregnet på 5 generasjoner. Gjennomsnittlig innavlsgrad i kullene født i 2011 og 2012 er 1,3% beregnet på 5 generasjoner, og 2,09% beregnet på 6 generasjoner.

Bruk av avlsdyr

Avlsrådet søker å styre bruken gjennom å ha kontroll på bruk av hanhunder. Tisper uten jakt-premie vil få en godkjenning, men må selv være premierte eller ha premierte avkom ved et eventuelt neste kull. Tispene skal ha kjent HD status grad A, B eller C. De skal være klinisk friske uten kullsøsken eller avkom med epilepsi (EP) eller epilepsilignende anfall eller epifysedysplasi.

Avlsrådet fører liste over hanhunder godkjent for avl. Hundene på denne listen skal ha kjent HD status grad A, B eller C. De skal være jaktpremiert og klinisk friske uten kullsøsken eller avkom med EP/EP lignende anfall eller epifysedysplasi.

Kombinasjonene settes sammen etter følgende kriterier:

1. Helse
2. Bruksegenskaper
3. Eksteriør

Innhenting av avlsmateriale fra andre land

Dunkeren er lite utbredt ut over Norges grenser, og det er kun i Sverige det finnes noe av betydning. Disse er svært knyttet til populasjonen i Norge og kan regnes som samme populasjon. Det er i senere år eksportert enkeltindivider til Italia, Hellas, Tyrkia og USA.

Beskrivelse av kortsiktige og langsiktige mål

Overordnet mål for rasen (beskrevet tidligere). Dunkeren skal være en sunn og frisk rase.

Rasekarakteristiske trekk og egenskaper med hensyn til jaktegenskaper, type, eksteriør og mentalitet skal befestes og videreutvikles for å sikre fremtiden for vår største nasjonale harehundrase.

Kortsiktig målsetting

Best mulig helse og bruksegenskaper i hver kombinasjon. Avlsrådet skal svare raskt og konkret på de enkelte parings forespørslene. Kombinasjonen skal søkes satt sammen etter gjeldene kriterier i samråd med de enkelte oppdrettere.

Langsiktig målsetting

Best mulig helse, bruksegenskaper og eksteriør i kombinasjonene under de enkelte avlssesongene. Tilstrekkelig antall kombinasjoner.

Avlsrådet skal gi god og riktig informasjon vedrørende rasen. Avlsrådet skal holde seg kjent med rasen og dens utvikling. Avlsrådet skal ha dialog med oppdrettere og hanhundeiere. Avlsrådet skal ha kontakt å søke kunnskap hos NHKF, NKK, NVH (Norges Veterinærhøgskole) og øvrige kunnskapsbærere.

Øvrige tiltak for korte og langsiktige målsettinger

- Informasjon til oppdrettere og til den enkelte dunkereier for å sikre bredden i rasen med hensyn til genetisk variasjon.
- De ulike kåringer vi har (Årets dunker, Årets dunker unghund,) er middel til å få flere aktivt med på utstillinger og prøver.
- Hannhundaksjon – kartlegging av de enkelte hannhunder. Oppdrettere må følge opp sine kull – oppmuntre til utstillinger og prøver (avlsskåringene – oppdretter - tisper – hannhund med flest jaktprøvestarter),
- Jobbe for å ivareta et miljø hvor åpenhet er et arbeidsredskap for å bevare rasens helse og bruksegenskaper.
- Rekruttering av nye harejegere og dermed flere valpekjøpere. Ungdomsprisen og harejaktas dag er tiltak for å stimulere nye jegere
- Debutantmesterskap innføres høsten 2013. Premiere beste debutant (hund som ikke tidligere er stilt på prøve).

Få engasjert den jevne harejeger som kun bruker sin hund til jakt til å stille på utstillinger og prøver. Ved at vi på den måten får premiært flere hunder som tilfredsstillende avlskravene, får vi samtidig økt den genetiske variasjonen.

Helse

Generell beskrivelse av helsesituasjonen i rasen

Dunker fremstår i dag som en frisk og godt egnet brukshund for det formål den er tiltenkt.

Forekomst av helseproblemer, sykdommer og/eller defekter

Hofteleddsdysplasi (HD)

HD fikk fra midten av 80 tallet et stort fokus hvor etter hvert debatten gikk høyt hvorvidt dette var et reelt problem for rasen. I begynnelsen av 80 årene var det under 10 % av hundene som ble røntget og fokuset økte etter hvert andelen av røntgede hunder. Det ble innført krav om kjent HD status for avlsdyr. Avlsrådet for dunker innførte avlsrestriksjoner hvor kun frie hunder kunne benyttes i avl

Over en tiårsperiode fra omlag -93 ble omtrent halvparten av hundene røntget, og snittet for hunder med dysplasi i denne perioden lå på omkring 27 %. Tross innførte restriksjoner syntes frekvensen å være stabil og endatil noe økende. NHKF gjennomførte 2002/03 en undersøkelse som viste at svært få av hundene med HD viste tegn på redusert ytelsesevne.

Med bakgrunn i dette tillot avlsrådet fra 2002 forsiktig avl på hunder med svak grad. Det er siden anvendt en del hunder med svak grad. I tillegg er det benyttet to tisper med middels grad i et pilotprosjekt (2008 og 2011).

NKK indeksberegner HD på de fleste raser og beregninger på dunkere foreligger siden noen år tilbake.

Status

Siden om lag 2010 syntes HD frekvensen å være økende. Det er uklart hva som ligger bak, og det kan være flere årsaker til dette. Det kan være at innføring av indeks har gitt «falsk» trygghet, det kan være hunder fra noen uheldige kombinasjoner som trekker opp og det kan være nye avlesere eller endrede rutiner hos NKK. Årsakene synes sammensatte.

Handling

Avlsrådet utarbeider stipulert indeks for de enkelte kombinasjoner og indeks skal være høyere en snittet for rasen, jo høyere jo bedre. Hunder med grad C benyttes, da mot partnere av sikre linjer og som gir indeks likt frie hunder eller bedre.

Fremtidsplan

I en liten rase som dunker er det ikke hensiktsmessig med ytterlige restriksjoner da dette antas å snevre avlsbasen i for stor grad. Hunder med grad C vil fortsatt kunne benyttes og hunder med grad D kan vurderes brukt, da etter svært nøye vurdering hvor hunden innehar egenskaper langt utover snittet for rasen og dets avkom antas å tilføre rasen verdifulle egenskaper.

Situasjonen rundt tendensen med økende andel hunder med HD skal følges nøye. Likeså skal sammensetning av de enkelte kombinasjoner vurderes nøye, og det skal fortsatt etterstrebtes en så gunstig indeks som mulig.

Da HD situasjonen i rasen syntes å være i endring vil det ikke være hensiktsmessig å søke om fritak for krav om kjent status. Avlsrådet skal søke kunnskap om hunder med HD og i hvilken grad disse er påvirket av lidelsen.

År	Reg tall	Røntget	% røntget	AB	CDE	% CDE
80-84	1858	181	9,7	150	31	17,1
85-89	2011	442	22,0	351	91	20,6
90-94	1466	564	38,5	446	118	20,9
95-99	1188	627	52,8	462	165	26,3
00-04	897	421	46,9	301	120	28,5
05-09	797	261	32,7	195	66	25,3
10-12	428	121	28,3	64	57	47,1

Fig 1. Utviklingen i femårsintervaller

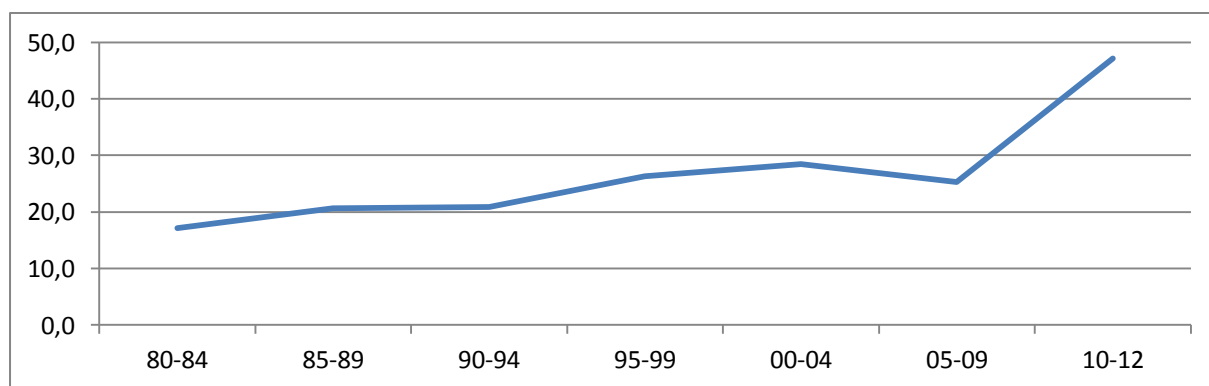

Fig 2. Utviklingen syntes økende

Epilepsi – EP eller EP-lignende anfall.

Epilepsi / EP-lignende anfall finnes i rasen og utviklingen synes å være økende.

Historie

EP / EP-lignende anfall har nok vært i rasen i svært mange år, antagelig omtrent på samme nivå som for alle raser generelt. Iflg NKK ligger snittet for hunder generelt på om lag 1%.

For dunker ble det økt fokus fra omkring år 2000 da mer kjente hunder og linjer viste seg affiserte. Dette fokuset har øket ytterligere de senere år.

Avlsrådet har i det senere kartlagt alle kjente tilfeller hvor de eldste affiserte er fra -92. I de fleste tilfellene fra de senere år foreligger det veterinærattest, helsemelding eller bekreftelse fra eier. Denne kartleggingen inneholder 45 affiserte hunder (jan, 2014). Det er kun 67 unike foreldredyr til disse hundene. Dette i tillegg til kartlegging med stamtavleoppsett viser grunn til å anta at det meste av EP/EP-lignende anfall i dunker har autosomal recessiv nedarving.

Status

Hver generasjon syntes å ha 3-5 affiserte individer. Affiserte hunder for hele perioden 1992 - 2010 er 1,02 % av registrerte hunder. Snittet for 1996 – 2000 er 1,1 %, snittet for 2001 – 2005 er 1,4 % og snittet for 2006 – 2010 er 1,9 %. Dette viser en økende tendens.

Handling

Det gis normalt ikke anbefaling/godkjenning til kullsøsken og foreldre til affisert hund. I kull hvor det forekommer enkeltstående individ med epilepsilignende anfall, kan det gis godkjenning for inntil 2 kull på kullsøsken. Disse kullsøsken skal være N JCH og minimum 5 år gamle. Det skal ikke være affiserte hunder i kullene til foreldrene.

Forsiktig bruk av halvsøsken tillates, da mot hunder av sikrest mulig linjer. Det bes om blodprøve av affiserte hunder og det er svært viktig at avlsrådet får kjennskap til ethvert tilfelle.

Handlingsplan

Målsetningen er å unngå ytterlige økning i forekomstene, og aller helst bidra til synkende tendens. Dette fordrer at avlsrådet for kjennskap til ethvert tilfelle slik at risikoparringer kan unngås.

Avlsrådet skal jobbe aktivt mot NKK og NVH for å skaffe seg best mulig kunnskap om sykdommen og om mulig bidra til genetisk forskning på område.

Hypotyreose – lavt stoffskifte

Historie

Hypotyreose, lavt stoffskifte har vært i rasen i mange år. Det var stort fokus på sykdommen på begynnelsen av -90 tallet. Siden den tid er det rapportert om et lite titalls tilfeller.

Status

Det rapporteres «år om annet» om nye tilfeller. Det er antagelig «mørketall». Påvisning av tyreoglobulin antistoffer (TgAA) hos en klinisk frisk hund indikerer økt risiko for å utvikle sykdommen.

Handling

Det gis ikke anbefaling / godkjenning til syke hunder og nært beslektede hunder bør brukes mot hunder fra familier hvor det ikke er forekomst av sykdommen

Handlingsplan

Avlsrådet skal følge utviklingen. Informere og oppfordre hundeiere til å rapportere om nye tilfeller.

Andre helseproblemer

Epifysedysplasi. Det var noen tilfeller på -90 tallet og i begynnelsen av 20 tallet. NVH har gjennomført et forskningsprosjekt som ikke førte til noe konkret konklusjon, men sykdommen anses å ha autosomal recessiv nedarving. Ingen nye tilfeller i den senere tid.

Hjertefeil. Det er kjennskap til noen sjeldne tilfeller og det går år mellom hvert tilfelle.

Allergi. Det er kjennskap til noen sjeldne tilfeller og det går år mellom hvert tilfelle.

Furunkulose. Sykdommen var vanlig frem til -90 tallet, men er mer sjelden nå. Dette antas å være positivt resultat av krysningsprosjektet.

Hårsekkmidd. Sykdommen var vanlig frem til -90 tallet, men er mer sjelden nå. Dette antas å være positivt resultat av krysningsprosjektet.

Forekomst av reproduksjonsproblemer

Rasen slet utover i -70 og -80 åra med smale avlsbaser og problemer som følge av dette.

Det ble igangsatt ett krysningsprosjekt hvor det ble kryssset inn hunder fra andre raser. Dette antas å ha betydning for den stadig økende kullstørrelsen.

Det har gjennom historien forekommet hanner som fremstår lite fertile og tisper som ikke blir drektige.

Status

Forekomst av lite fertile hanner og tisper som av forskjellige årsaker ikke blir drektige syntes konstant og kanskje noe økende.

Handling

Hanner

Hanner som benyttes gjennom avlsrådet og viser seg lite fertile vil ikke få tildelt tisper. Det kreves sædtest av hanner som skal benyttes i avl.

Tisper

Oppdrettere oppfordres til å få målt progesteron nivå gjennom blodprøve for å fastsette rett parringstidspunkt. Dette gjøres enkelt gjennom innsendt blodprøve tatt 7-9 dager etter at tispera begynte å blø.

Handlingsplan

Avlsrådet skal følge utviklingen vedrørende fertilitet og fruktbarhet. Økt informasjon mot oppdrettere vedrørende parringer synes nødvendig.

Beskrivelse av kortsiktige og langsiktige mål

Kortsiktige mål: De enkelte kombinasjoner skal settes sammen på beste måte med dagens kunnskap om helse, bruksegenskaper og eksteriør.

Langsiktige mål: Forbedre bruksegenskaper, helsesituasjon og beholde et godt rasetypisk eksteriør. Dunker skal være blant de ledende, langbeinte harehundraser i Norge.

Prioritering og strategi for å nå målene

Kortsiktige mål: Avlsrådet skal skaffe seg størst og best mulig kunnskap om avlshundene rasen har per dato. Sammensetning av de enkelte kombinasjoner utføres med utgangspunkt i denne kunnskapen.

Langsiktige mål: Avlsrådet skal skaffe seg størst og best mulig kunnskap om hundeavl generelt. Dette gjennom diverse kurs og gjennom kontakt med øvrige avlsråd, NHKFs avlsrådskontakt, NKK og NVH. Avlsrådet skal legge vekt på informasjon og godt samarbeid med oppdrettere og hanhundeiere.

Mentalitet og bruksegenskaper

Atferd

Atferdsproblemer

Dunker oppfattes som en trivelig uproblematisk rase å leve med, uten noen nevneverdige atferdsproblemer. Veike hunder og hunder med intoleranse for samme kjønn forekommer.

Beskrivelse av kortsiktige og langsiktige mål

Eventuelle atferdsproblemer vil bli vektlagt i de enkelte kombinasjoner der det forekommer.

Prioritering og strategi for å nå målene

Rasens atferd er fullt akseptabel på det nivået den ligger nå.

Fortsette å dokumentere eventuelle avvik fra ønsket atferd, og ha med seg den kunnskapen inn i avlsarbeidet.

Eksteriør

Eksteriørbedømmelser

Dunkeren finnes i hovedsak i to karakteristiske fargevarianter, sort/blakk og droplet, med hvite tegninger. Nyanser, og grad av blakkfarge kan som for et annet særnorsk dyr, fjordingen, variere en del, men en for varm brunfarge er mindre ønskelig. Dunkeren kan også opptre i en sort variant, såkalt "svartdunker". Denne typen er mindre ønskelig. De "sorte" hundene er ofte spedere bygd, og har ofte en kortere og dårligere pels. Den "sorte" typen finnes både som sort/blakk og droplet variant. De beste kjennetegnene for disse variantene er at den sorte eller droplete fargen strekker seg fra snuten og bakover til ned under hasleddene. Blakk fargen på disse hundene kommer ikke frem i hode, skulder og lår når de blir voksne. De har også en bred sort eller grå rand i kanten på innsiden av ørene, og de har oftest karakteristiske ildflekker over øynene. De fleste gjenkjenner som oftest de sort/blakke av "sort" type, men mange har lett for å overse den droplete "sorte" varianten.

For en som ikke kjenner rasen inngående, kan det i noen tilfeller være vanskelig å skille den "sorte" typen fra andre forholdsvis mørke dunkere som ikke er av den sorte typen. Enkelte hunder skifter forholdsvis lite farge i voksen alder. De beholder den sorte eller droplete fargen i hodet, og skulder og lår vil være mer eller mindre sotete. Disse hundene må ikke forveksles med den "sorte" typen.

Overveiende hvit farge (50% eller mer) er ikke tillatt.

Til hjelp for dommerne har NKK gitt følgende instruks om bedømmelsen av krysningshunder i Dunkerrasen. (HS-sak nr. 171/04, 26.08.04):

Dommer skal ikke diskvalifisere for avvik fra standarden når det gjelder farge og høyde hos hunder som kan dokumentere å være innkrysningshunder fra 1. og 2. generasjon.

Utstiller er ansvarlig for å informere om at hunden er enten 1. eller 2. generasjons innkrysning.

Her er det klar tale om ikke å diskvalifisere på grunn av farge og høyde. Men i utgangspunktet må det være klart at hensikten med de fremmede genene ikke er å tilføre dunkeren nye eksteriøre trekk. Det må derfor tas hensyn når det gjelder typen.

Vi har eksempler på at krysningshunder av 2. generasjon kan se ut som gode dunkere. Men når en hund typemessig bærer tydelig preg av det fremmede blodet, er det ingen mening i å gi denne hunden en for høy premiegrad, selv om den er relativt velbygget. Vi appellerer derfor til edruelighet i bedømmelsen av krysningshundene.

Overdrevne eksteriørtrekk

En del hunder er for lette og høystilte, med for spinkel benbygning og et for lett snuteparti, og hodet bæres for høyt. Skulderen er steil, og hunden mangler forbryst. Slike hunder virker ”opphengte”, og står dårlig på bena.

De avviker tydelig fra den riktige typen av dunker, som skal virke relativt lavstilt og har solide ben – en hund som utstråler kraft, uten å virke tung.

Beskrivelse av kortsiktige og langsiktige mål

Eksteriørmessig er dunkeren i dag en noe mer broket forsamling enn på 1980 og 1990 tallet. Hovedpopulasjonen av dunkere kan nok karakteriseres som gode eller meget gode dunkertyper, men en del av populasjonen bærer naturlig nok preg av at det er foretatt innkryssinger siden 1989. Hovedfokus for oppdrettere og avlsråd har vært å sikre helse og jaktegenskaper, slik at dunkeren blir en etterspurt jakthund med et funksjonelt eksteriør.

Innkryssingen av andre raser har medført et noe uensartet eksteriør, noe vi må tillate oss på kort sikt. Heldigvis finnes det en del utmerkede og meget gode typer, også blant dunkerne med innslag av andre raser.

Målsettingen på lang sikt er helt klar at andelen eksteriørmessig og typeriktig dunkere med utmerkede jaktegenskaper skal økes.

Prioritering og strategi for å nå målene

Innkryssing av andre raser har som hovedhensikt vært å bedre den genetiske variasjonen og rasens helsesituasjon.

Avlsrådet benytter følgende prioriteringsrekkefølge ved vurdering av kombinasjoner i avl (iht. NHKF's retningslinjer):

1. Helse
2. Jaktegenskaper
3. Eksteriør

Eksteriøret har derfor prioritet 3. Rasen er i dag såpass liten med ca. 150 registrerte valper årlig, at de «gode» hannhundene raskt blir brukt opp. Det blir derfor tappet sæd som fryses ned av en del jaktlig og eksteriørmessig gode hannhunder. Pt er det lagret frossen sæd fra 22 hannhunder. Disse vil være et viktig tilskudd for å bevare den korrekte dunkertypen også i fremtiden.

Oppsummering

Prioritering av viktige kortsiktige og langsiktige mål

Dunkeren fremstår i dag som en frisk og velegnet hund til det formålet den er fremavlet for. Miljøet rundt rasen samt NHKF, NKK og NVH syntes seg sitt ansvar bevisst vedrørende en av våre nasjonale raser.

Med fortsatt fokus på helse, jakttegenskaper og det rasetypiske eksteriøret, vil dunkeren være et naturlig valg også for fremtidens jegere.